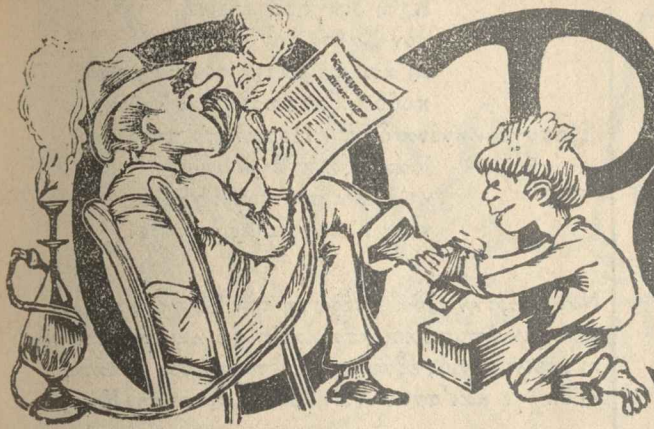

ΩΡΟΛΟΙ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εικοστόν καὶ τρίτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἐνιακόσα καὶ χίλια καὶ ἑπτὰ,
εὐτυχίαις παντοῦ καὶ λεπτά.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ'εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κ τ ῶ φ ρ ά γ κ α ε ἵ ν α ι μ ὀ ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δ ἑ κ α φ ρ ά γ κ α κ α ἴ σ τ ὀ χ έ ρ ι.

Ὅκτῳ καὶ δέκῳ μηνὸς Αὐγούστου
καὶ ὁ Κόντες λείπει μὲ τοὺς δικούς του.

Ἐφθάσαμε στὰ χίλια
καὶ σπάστε μὴ μποτίλια.

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Λάμπει σκῆπτρον, λάμπει κράνος,
καὶ θαυμάζουν ἀγελαῖοι,
μὰ καὶ ὁ Στούρτζας ὁ Ρουμάνος
μὲ τὸν Δ'Αἵρενταλ τὰ λείει.

—Καλῶς ἀνταμωθήκαμε, βρὲ Περικλῆ, καὶ πάλι
τὰ μαλὰ τ'ἀχύρινα καὶ τὸ στραβὸ κεφάλι.
—Καλῶς ἀνταμωθήκαμε, βρὲ Φασουλῆ, ξανά,
ποὺ τόσα μούτσουνα συνομιλοῦν τρανά,
ποὺ τόσοὶ Καίσαρες καὶ πάλιν ἀνταμόνονται,
καὶ τρέχουν γύρω τῶν λαοὶ καὶ σπρώχνουν καὶ στριμόνονται,
καὶ αὐτοκρατόρων κραταιῶν ἀκούονται φιλήματα
καὶ ὅλο κρυφομιλήματα
γιὰ τ'ἄλυστα προβλήματα.

—Εἶς τὸ Σουίμουνδεν, γλάρω,
βλέπω Κάιζερ καὶ Τσάρο,
καὶ τὸ Βιλεμσχόχε πάλι...

Πῶς μοὺ τῶπες, μπουνταλά;

—Βιλεμσχόχε, Βιλεμσχόχε, δὲν θυμοῦμαι καὶ καλὰ.
Εἰς αὐτὸ λοιπὸν τὰ λένε Γουλιέλμος καὶ Ἐδουάρδος
καὶ ἀπορεῖ μὲ χάσκον στόμα κάθε τῆς εἰρήνης Βάρδος,
καὶ καὶ τὸ γνωστὸν μας Ἰσλ, Περικλέτο, ξαναβρίσκω
τὸν Τζῶν-Μπούλ τὸν Βασιλεῖ μετὰ τὸν γέρο τὸν Φραγκίσκο.

Καὶ τὸν Δ'Αἵρενταλ κυττάζω μετὰ τὸν φίλο τὸν Τιτόνι...
εἰς τὸ Ντάζιο καὶ οἱ δὲ τῶν ἀνταμώθηκων, κωθῶνι,
καὶ ἀπὸ τῆς πᾶν ἐκεῖ πέρα καθὼς πρέπει σοβαρὰ
εἰς τὸ Σέμμεριγκ κατόπιν τῆς πᾶν δευτέρῃ φορὰ.

Διπλωμάται καὶ σκηπτοῦχοι,
ποὺ τοὺς γράφω, Περικλέτο,
ὅτῳ Ρωμαῖκο τσαρουχί,
ξαναλύσσαξαν καὶ φέτο
νὰ τὰ λέν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ
τόσο διαχυτικοί.

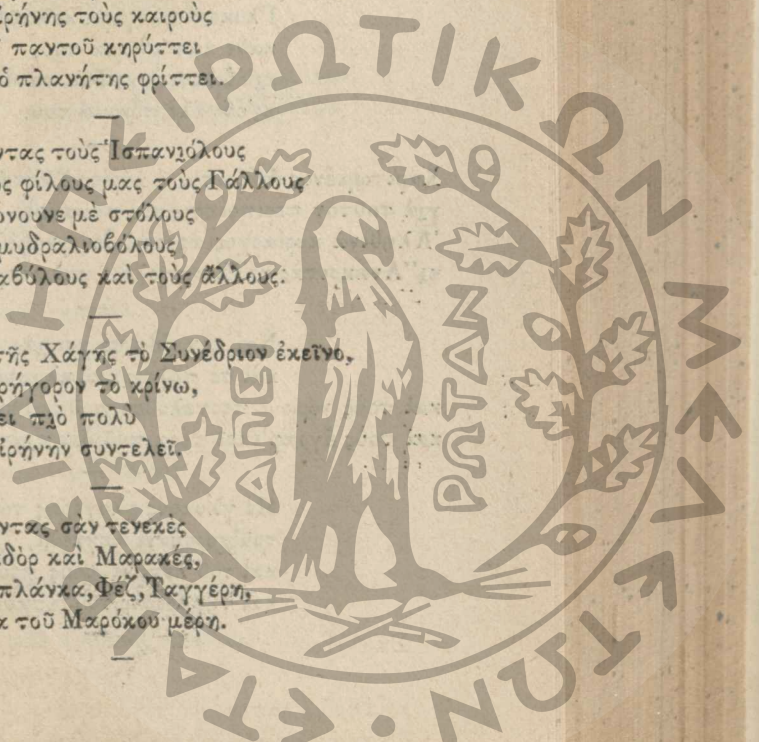
Πάω καὶ τοῦ Κοντρεξβίλλ τὰ λουτρά τὰ ξακουσμένα,
πλὴν ὁ κύριος Σκουζές δὲν τὰ λείει μὲ κανένα.
Πάω καὶ τὴν Αἰδηψὸ γιὰ νὰ δῶ καὶ τὸν Κορφιάτη,
τὸν γλεντζέ τὸν Στρατηλάτη,
καὶ κυττῶ τὸν Θεοτόκη νὰ τὰ λέρη, φαμφαρόνο,
μὲ τὸν κύριο Μπαλάνο καὶ τὸν Καυταντζόγλου μόνον.

Βλέπωντας τὰς συνεντεύξεις, Περικλέτο, τὰς πολλὰς
μὲ Μινίστρος τῆς Εὐρώπης καὶ ἑσπεμμένας κεφαλὰς,
βλέπωντας καὶ τὸ Μαρόκο
πῶς ἐπῆρε πάλι φόκο,
καὶ πολέμους ἱεροὺς
ὅτῳ εἰρήνης τοὺς καιροὺς
ὁ Χαφίδ παντοῦ κηρύττει
καὶ ὅλος ὁ πλανήτης φρίττει.

Βλέπωντας τοὺς Ἰσπανίλους
καὶ τοὺς φίλους μας τοὺς Γάλλους
νὰ σαρώνουν με στόλους
καὶ με μυδραλιοβόλους
τοὺς Καβύλους καὶ τοὺς ἄλλους.

Βλέπωντας πῶς καὶ τῆς Χάγης τὸ Συγέδοιον ἐκείνο,
ποὺ παρήγορον τὸ κοῖνω,
ὅσο πάει πρὸ πολὺ
ὅτῳ εἰρήνην συντελεῖ.

Βλέπωντας σὰν τενεκές
Μπογαδὸρ καὶ Μαρακές,
Καζαμπλάνκα, Φέζ, Ταγγέρη,
καὶ ἄλλα τοῦ Μαρόκου μερῇ.

Πλήν ακούων πρὸς τοὺς ἄλλους καὶ τὸν ἦχον χαστουκίας
ἀπὸ μέρους τῆς Τουρκίας
τοῦ Ρωμαίου τῆς μούρης,
ποῦ καὶ σὺ φορογαῖδοῦρι
καὶ ξετσίπωτε παλῆατσο
θᾶχλαφες γὰρ τέτοιο μπάτσο.

Βλέπωντας καὶ νόταις Κρούπ μέσ' ἄτ' ἀ καλὰ μας ὅλα
γιατ' ἤραμε κι' ἐμεῖς τοῦ Καννέ τὰ πυροβόλα,
δλέπωντας κι' ἡ Γερμανία πῶς τὰ δόντια της θὰ τρίξη
πρὶν κανόν' ἡ Ρωμιοσύνη κι' ἄλλὰ Γαλλικὰ νὰ ρίξη.

Βλέπωντας διακρινώσας κι' ἀπὸ Κρούπ κι' ἀπὸ Ντιβάνι,
δλέπωντας πῶς καὶ κομήτης σ' τὸ στερέωμ' ἀνεφάνη,
δλέπωντας τὴν κάθε νότα
καὶ τὰ νέα γεγονότα,

δλέπωντας τὸ Βιλεμσχόχε, Σουϊμουνδεν, Ἰσλ, καὶ τ' ἄλλα,
εἶπα, φίλε μου κεφάλι:
νὰ κατὰλληλος καιρός, νὰ περιστάσεις καὶ πάλι
γὰρ νὰ κάνουμε κι' ἐμεῖς μιὰ συνέντευξι μεγάλη.

Κι' ἐνῶ πόλεμος ραγδαῖος
ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ θρονεῖ,
νὰ μιλήσωμε σπουδαίως
γὰρ τὸν κύριο Σαντζ,
τὸν καϊνούριο τὸν ληστή,
ποῦ καὶ τοῦτος εἶναι μία
νέα φυσιογνωμία,
κατὰ πάντα σεβαστή.

Ὁ ληστής Σαντζ ὁ πᾶν καὶ τὸν Θεοτόκη πρᾶνει.

Π. — Τὸν εἶδες τὸν Σαντζ καὶ σὺ;
Φ. — Τὸν εἶδα, θρὲ παιδιὰ,
στὴ Θήβα τὴν ἐπτάπτυλὴ κι' ἐκεῖ σ' τὴ Λειβαδιά.
Τὸ κράτος ἄκουσα κι' αὐτὸν γὰρ τὸν ἐπικηρύττη
κι' ἐκεῖνος ἀφελέστατα κυττοῦσε τὸν κομήτη.
Τὸν εἶδα μὲ τὸν Ἐσπερο, τὸν εἶδα μὲ τὴν Πούλια,
καὶ μύσχους ἐσφάζαν γι' αὐτόν, ἀρνιά καὶ κατμπούλια.

Γλυκεῖα φλογέρα κελαδεῖ
κάθε κατόρθωμά του,
κι' ἐβάπτισε κι' ἓνα παιδί
κι' ἐβγαλε τὸνομά του.

Χαριτωμένος ἄνθρωπος ὁ κύριος Σαντζ...
γὰρ τοῦτον περιποίησις καὶ μουσαφίρ-ὄντης.
Ἀληθινὰ κυρίαρχος ἀφέντης δὲν γνωρίζει
κι' Ἀνακριτὰς κι' Εἰσαγγελεῖς καὶ κόσμος φρόβιζει.

Ναί, τὸν εἶδα σὲ χωρὶς
καὶ σὲ πόλεις καὶ κλαρά,
καὶ τοὺς νόμους περιγελοῦσε, ποῦ καθένος τοὺς οἰκτεῖρει,
καὶ τοὺς ἔγραφε ἐκεῖ πέρα, ποῦ δὲν πρᾶνει πεμπέσιρι.

Μὲ γλυκοὺς φλογέρας τόνους
τοῦ χορεύανε καγχελί,
καὶ τοῦ λέγανε τοὺς χρόνους
καὶ τῆς δόξας τοῦ Νταβέλη.

Κι' ἡ διήγησις ἐκείνη
τὸν Σαντζ τὸν συνεχίνει,
κι' ἀπ' τὰ μάτια του τὰ μαῦρα,
ποῦ βγαζὺν φωτὰ καὶ λαύρα,
ἐξέφυγε κανένα δάκρυ, Περικλέτο, πότε πότε,
δάκρυζα κι' ἐγὼ μαζί,
κι' ἄλλοι σύντροφοι χαζοί,
νέας κλεφτουριᾶς ἱππῶται.

Ναὶ ναί, τὴν εἶδα φτερωτὴ τὴν Ἐξοχότητά του,
ἔτρεχαν ἀποσπάσματα καὶ πίσω καὶ μπροστὰ του,
κι' ἐκεῖνος τοὺς ἐξέφυγε μὲ τρόπο, θρὲ σακάτη,
κι' ἐπῆγε καὶ στὴν Αἰδηψὸ κι' ἐπῆγε τὸν Κορριάτη.

Π. — Βρὲ τί μου λὲς;

Φ. — Παρόλ ντ' ὄννεο ἡμέρα μεσημέρι
τὸν ἔπιασε τὸν Πρόεδρο, τὸν πρῶτο Σερασκέρη,
καὶ τοῦπε: τί μὲ πολέμους κρυμμένους ἐδῶ πέρα
καὶ δὸς του κι' ἀποσπάσματα μοῦ στέλλεις νύκτα μὲρα;

Γιατ' μοῦ καμαρόνεσαι καὶ κάνεις σὰν πιπίνι;
δὸς μου τὴν ρεδιγκότα
καὶ βάλε τὴν καπότα,
καὶ πάρε τὸ τσαρούχι μου καὶ δὸς μου τὸ σκαρπίνι.

Τέτοιο κορμάκι λιγερὸ
θέλει λεβέντικο χορό,
θέλει καὶ φουστανέλα
γὰρ νᾶναι μία τρέλλα.

Ἐλα μαζί μου, σ' τὰ βουνὰ
ν' ἀπλώνης, Κόντε, τραχανᾶ,
νὰ μὴν τινάζη σ' τὴ Βουλὴ κι' ὁ Γούναρης τὴ γοῖνα σου,
νὰ παίζης τὴ φλογέρα,
νὰ γράφης σ' τὴν πατούνα σου
τὸ κράτος πέρα πέρα.

Κι' ἂν σκέπτεσαι σ' Ἀληθινὰ
ν' ἀποχωρήσης πάλι,
ἔλα μαζί μου, σ' τὰ βουνὰ
κι' ἂς κυβερνήσουν ἄλλοι.

Ἐλα, κορμάκι λιγερὸ,
νὰ πίνης γάργαρο νερό,
νὰ τρῖς ἄερα φρέσκο.

Σὲ πεῦκα καὶ ρεμματάριας
νὰ φασκελώνης Βουλγαρίας
καὶ Στούρτζα καὶ Δισέσκο.

Ἐλα νὰ κάνης συντροφιά μὲ τοὺς Σταυραετοὺς
χωρὶς νὰ βασανίζεσαι γὰρ Στόλους καὶ Στρατούς,
ἔλα νὰ μὴ σοῦ μπαίνουνε φίλοι κι' ἐχθροὶ σ' τὴ μύτη,
σὲ κοροβούγια νὰ πετᾷς
κι' ἀπὸ ραχοῦλιας νὰ κυττᾷς
μαζί μου τὸν κομήτη.

Πρωθυπουργέ σὲ προσκυνῶ
κι' αἰχμάλωτο σὲ πέρνω,
καὶ σὺρε σὺ γὰρ τὸ βουνό,
κι' ἐγὼ γὰρ τὸ Κουβέρνο,

πῶς δίνονται σὲ φίλους τὰ ρουσφέτια,
καὶ πῶς χορταίνει κι' ἡ κοιλιά,
καὶ πῶς δαροῦνε τὰ βιολιά
σ' τὰ πέντε Βιλαέτια.

Τέτοια κι' ἄλλα πρὸ πολλὰ
τοῦπ' ἐκεῖνος, μπουνταλά,
κι' ἄπλωσε μὲ τόλμη χέρι
σ' τὸν μεγάλο Σερασκέρη.

Ὁ Σαντζ μὲ παρακλήσεις ἔπασε σ' τὰ γόνατά του
Περικλέτο, πρὸς τὴν Ἐξοχότητά του:
Τὸν Κορριάτη μὴ μᾶς πάρης
κι' ἂς γενῇ γὰρ τοῦτον χάρις.

Ὁ Σαντζ δὲν ἀμνηστὴ τὸν Σαντζάδων τὴν ληστεία,
σύ, ξεφτὲ τοῦ βουνοῦ,
μεγαλόψυχος φανοῦ,
ἐπὶ τὴν ἐκρεστήσου νὰ τοῦ δώσης ἀμνηστία.

Ἀκουσε τὸν Φασουλῆ,
ποῦ θερμῶς παρακαλεῖ
τὴν Μεγαλειότητά σου,
κι' ἄρπσε τὰ χωράτὰ σου.

Ὁ Σαντζ τέτοιο κάζο καὶ χαδοῦνε χρόνων κόποι,
ὁ Σαντζάριχ μου, πῶς κι' ἡ φίλη μας Εὐρώπη
θὰ φωνάζη: τί χαμπου;
θεῖς σ' χωρῶσαι τὸν Ἀμποῦ.

Ἀφιστὸν σ' τὴν Αἰδηψὸ
τὸν καιρὸ του νὰ περᾷ
καὶ μὲς σ' ἄντρα γὰρ γυνῇ
σὰν τὴν νύφη Καλυψώ.

Κληρονόμο τοῦ Νταβέλη,
εὐλάβου τὰ καθεστῶτα,
καὶ γὰρ σὲν δὲν θὰ στέλλη
ἀποσπάσματα σὰν πρῶτα.

Φθάνει ποῦ κλεφτοκοτάδες τὸν ἀφήσαν δίχως κότακι,
σὺ λυπήσου μας, Σαντζ,
κι' ἀφῆσε τὸν ν' ἀπαντᾷ
σ' τῆς Τουρκίας τῆς παληονότας.

Τέτοια τοῦπα κεχηνάος
τοῦ Σαντζ τοῦ κακομοίρη,
κι' αὐτὸς μοῦκανε γενναίως
σὰν ἱππότης τὸ χατήρι,
κι' ἐλευθέρωσε τὸν Κόντε γὰρ τοῦ κράτους τὴν τιμὴ
μὲ λουτρὰ νὰ καρδαμώνη καὶ γερὰ νὰ πολέμη.

Π. — Τεῖναι τοῦτα ποῦ μοῦ φάλλεις τὰ σαχὰ τὰ παραμύθια;
Φ. — Ἀπ' αὐτὰ, θρὲ Περικλέτο, σκέψου νάβρης τὴν ἀλήθεια.

Ταῖς χάρις γὰρ κι' ἀγάλλου
κάθε Σαντζά μεγάλου
καὶ κάθε παπαγάλου.

Ψάλε τὰ τροπὰ ληστῶν
καθὼς τὸν Λύγκο θανατῶν,
κι' ὁ νόμος ἂν ἀρξίεσται καὶ τοὺς ἐπικηρύττη
ἐπικηρύσσεται κι' αὐτὸς ἀπὸ ληστὰς, φρόνιτη,
καὶ γίνετ' ἐπικηρύτης ὡς λέγουν ἀμοιβία
καὶ ταύτης ἀποτέλεσμα μιὰ προκοπὴ δεδαία.

Ὅθεν ὕμνετε τοὺς ληστὰς καὶ τὸν Σαντζά τὸν κύριο...
πολὺ μ' ἐχαροπούνησε καὶ τὸ συλλαλητήριο,
κι' ἂς διαμαρτυρῶμεθα περιφραδῶς καὶ ἐντόνως
καθ' ὅλων τῶν Δυνάμεων, ποῦ μᾶς κτυποῦν ἀπὸ νῶς.

Καὶ τὸ διαμαρτύρεσθαι, βρὲ Περικλῆ, σημαίνει
πῶς ὁ λαὸς ὅστας συμφορὰς ἀνέβητος δὲν μένει.
Μὲ τὸ διαμαρτύρεσθαι καὶ τίποτ' ἂν δὲν κἀνῆς,
ἀλλὰ θαρρῶ καὶ τίποτα μὲ τοῦτο πῶς δὲν χάνεις.

Τί μένει ὅτ' ἂν ἀδύνατο, παρὰ νὰ λῇ μόνο
τὸν ἀλγεινὸ τοῦ πόνου;
τί μένει ὅτ' ἂν ἀδύνατο μόνῃ παρηγορία,
παρὰ πικρὸ παράπονο καὶ διαμαρτυρία;

Οὐκοῦν ἄς στέλλωμεν καὶ ἑμεῖς τοὺς ἰσχυροὺς ψηφίσματα
γὰ τόσα κολαφίσματα,
καὶ ἄς διαμαρτυρώμεθα κατὰ τῶν ἰσχυρῶν
μ' ἀδράνεια χερῶν.

Κι' ἂν μὲν προσέξουν οἱ τρανοὶ καὶ ὅτ' ἂν ψηφίσματά μας
τότε κερδίζουν ἀσφαλῶς τὰ δικαίωματά μας,
ἂν ὅμως στρέψουν ἀπαθῶς σὰν καὶ ἄλλοτε τὰ νῶτα,
ἑμεῖς καιρὸ δὲν χάνομε
καὶ ἄμεσως ἄλλα κάνομε
μακρύτερ' ἀπ' τὰ πρῶτα.

Ὡ πατρίς Ἑλλάς, γιατί
σὲ κτυποῦν οἱ δυνατοί;
Μόνῃ σου παρηγορία
μέν' ἡ διαμαρτυρία.

Μὰ νομίζω πῶς καὶ ἐκείνη
θὰ τὴν χάσῃς μὲ τὸν χρόνον,
καὶ κανένας δὲν θ' ἀφίγη
μήτε ψήφισμα νὰ γίνη
γὰ τὸν ἄμετρό σου πόνο.

Ἐστερήθης διαπύρου
τόσων φίλων συμπαθείας,
πρόσφυγες καὶ ἐκ τῆς Ἡπείρου
καταφθάνουν ἀπ' εὐθείας.

Κι' ὁ Σεῖφουλλάχ ὀργίλος
μέσ' στήν Ἡπείρου δαγκάνει...
βάλθηκε καὶ αὐτὸς ὁ φίλος
γὰ κελὰ νὰ μᾶς ξεκάνῃ.

Πόλεμος μᾶς ἐκηρύχθη παρὰ πάντων ἀπηνῆς,
δωρεὰν ἐμίσησάν μας φίλοι μας καὶ συγγενεῖς,
καὶ μᾶς λέν μικροὶ μεγάλοι:
μὴ θυμῶνετε, παιδιὰ,
κι' ἂν σᾶς κόβουν τὸ κεφάλι
μὴ σᾶς φύγῃ τσιμουδιά.

Κι' ἂν ἡ δόλια κεφαλὴ σας δίχως ἄμυνα χαθῇ,
πλὴν ἡ φίλη σας Εὐρώπη καὶ ἔκτιμά καὶ συμπαθεῖ
τοὺς σκυφτούς, τοὺς κωφαλάλους,
τοὺς νεκρούς, τοὺς ἀκεφάλους.

Ἡ λοιπὸν γὰρ τὸ κεφάλι τοὺς φονιάδες θ' ἀμυνθῇτε
καὶ ὅλων τῶν συμπαθειῶν μας τοῦ λοιποῦ θὰ στερηθῇτε,
ἢ θὰ σκύβετε μὲ τρόμο στῶν φονιάδων τὸ σπαθί
καὶ ἡ προστατίς σας Εὐρώπη θὰ σᾶς παρασυμπαθῇ.

Τὴν φωνὴν τῶν Προστατίδων, τὴν φωνὴν τῆς ἀληθείας
ἄς ἀκούσωμε καὶ πάλι...
σὰν πολὺ, παιδιὰ, μᾶς πέφτει νάχωμε τὰς συμπαθείας,
νάχωμε καὶ τὸ κεφάλι.

Κἂν ἐκεῖνο καὶ αὐτὸ
ἡ προστατίς μᾶς προτείνει,
καὶ ἕνα μόνον ἀρκετὸ
γὰ τὰ μοῦτρα μας τὸ κρίνει.

Ἐν ἀπὸ τὰ δηρὸ μᾶς φθάνει,
ἀλλοιῶς λείπει στὸ Ντιβάνι
καὶ στήν Ὑψηλὴ τὴν Πύλην
πανταχοῦσα νὰ μᾶς στείλῃ.

Ποῦ φιλέλλην τώρα πλάνος;
ποῦ τῶν φίλων μας τὸ σμῆνος;
ἄμμε καὶ ὁ Χαμίτ Σουλτάνος;
ἄμμε τοῦτος; ἄμμε ἐκεῖνος;

Ὅλοι τώρα, Περικλέτο, νοιώθουν μέσα των ματιῶν
σὰν μᾶς βλέπουν μὲ κοκκία,
καὶ ὅλοι βάζουν στὸ σημάδι
τὸ Ρωμαϊκὸ ρημάδι.

Καὶ τῶν Ἀγγλῶν ὁ σκηπτουχος, ὁ τοσοῦτον λατρεῖς
δὲν πονεῖ γὰ μᾶς καθόλου... μωρὲ συγγενὴς καὶ φίλοι
Κρίμα ποῦλθε καὶ ἐδῶ πέρα
στοὺς ἀγῶνας μᾶς ἐκείνους,
καὶ τῆς Ἀλτεως κοτίνους
ἔφερε στήν Ἑγγλιτέρα.

Πόσῃ τοῦδειξαν καρδιά
καὶ οἱ τρανοὶ καὶ οἱ φουκαράδες...
δὸς μας πίσω τὰ κλαδιά,
δὸς μας πίσω τοὺς παραδες,
ποῦ ἔξωδέψαμε γὰ σένα,
καὶ ὅλα πῆγαν χαμένα.

Ἀς μᾶς ἔχῃ στὸ στομάχι καθεμιά Μεγαλειότης
ὅμως σὺ σὰν πατριώτης
περιφρόνει πολεμίους καὶ καθένα κουσκουσούρη,
καὶ ὅσο βγαίνουνε Σαντάδες ἐδῶ πέρα, σκυλομούρη,
πέρανε θάρρος καὶ ἔχ' ἐλπίδα
γὰ τὴν δύστυχη πατρίδα.

Καὶ παντοῦ νὰ λῆς μὲ τόνον
πῶς σὲ τοῦτο τὸ καμίνι
δύο στάδια καὶ μόνον

ἔχουν πλέον ἀπομείνει,
καὶ ληστὴς Σαντάς νὰ γίνῃς καὶ ἔξω τῶν θεσμῶν
ἢ σὰ ξένα μετανάστης.

Ἐλὰ πές μου στὸ θεό σου μέσ' στῆς ζάλλας καὶ τῶν
ἂν θὰ γίνουν τῶν Συμβούλων καὶ ἄλλαις ἐκλογαῖς
ἂν γυμνάσια θὰ κάνουν γὰ ν' ἀσκήσουν τοὺς Σπάρτες
καὶ ἂν ἀκόμη θὰ μᾶς φέρουν ἀναγούλαις καὶ ἑμετοῖς
ἐξελέγξεις καὶ ἀνακρίσεις κυρωθείσης ἐκλογῆς
καὶ ἂν ἀκόμη θὰ μᾶς ρέβουν τὰ παιδιὰ τῆς ἀλλαγῆς.

Μὰ σὲ τόσαις συμφοραῖς
ἄς μπορούσα, ψωμολήτη,
καὶ τῆς πέντε τῆς οὐραῖς
νὰ φουκτώσω τοῦ κομήτη,
καὶ μ' ἐκείναις νὰ κτυπήσω
μπρὸς καὶ πλάγχθῃ μου καὶ πίσω.

Ὅσοι τὸ λοιπὸν, παλάβρα,
ποῦ τὰ βλέπεις ὅλα μαῦρα.